

Sygn. akt V KK 474/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

Protokolant Anna Kowal

w sprawie P. O.

skazanego z art. 292 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 26 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 1 marca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 2 czerwca 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 2 czerwca 2011 r., uznał P. O. za winnego trzech pozostających w zbiegu realnym przestępstw, kwalifikowanych przez prokuratora z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z tym, że przyjął, iż oskarżony na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że

nabyte rzeczy uzyskane zostały za pomocą czynu zabronionego, zaś czyny te stanowią ciąg przestępstw, z których każde wypełnia dyspozycję art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2012 r., Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu osobistej apelacji oskarżonego, który kwestionował nawet nieumyślne wypełnienie znamion paserstwa, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając tę apelację za oczywiście bezzasadną.

Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego nie zostało sporządzone.

Kasację od całości wyroku na korzyść skazanego złożył Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego, bo wydanego z naruszeniem przepisów prawa materialnego – art. 64 § 1 k.k. wyroku Sądu I instancji skazującego P. O. za popełnienie nieumyślnego występku z art. 292 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k.”, po czym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, przeto mogła być uwzględniona na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.). Takiej ocenie nie stoi na przeszkodzie fakt błędnego wskazania jako naruszonego art. 440 k.p.k., skoro wyrok został zaskarżony w całości, bo co do winy (art. 447 § 1 k.p.k.). To zaś zobowiązywało Sąd odwoławczy do zbadania zaskarżonego wyroku pod kątem wszystkich ewentualnych uchybień wymienionych w art. 438 k.p.k. i wobec wywiedzenia apelacji przez samego oskarżonego.

Sąd Okręgowy z rażącym, jaskrawym i niewytłumaczalnym naruszeniem art. 433 § 1 k.p.k. przeszedł do porządku nad obrazą przez Sąd Rejonowy art. 64 § 1 k.k., który przecież stanowi, że warunkiem przyjęcia określonej w nim regulacji jest popełnienie umyślnego przestępstwa, podlegającego obecnie osądowi. Natomiast przypisane oskarżonemu przez Sąd przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. to czyny nieumyślne. Przy tym przepis art 64 § 1 k.k. został powołany nie tylko do podstawy prawnej skazania, ale i wymiaru kary. Potęguje to wagę uchybień obu Sądów.

Wpływ naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. na treść całości zaskarżonego wyroku jest więc oczywisty. Dlatego podlegał on uchyleniu.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd odwoławczy ustrzeże się elementarnych błędów przy stosowaniu prawa procesowego i materialnego.